

'Collage' amb Els Pets de cara

Han estat cinquanta cintes gravades d'hora i mitja cadascuna. Un còctel de confidències i memòria que, de la mà de Pep Blay, periodista i també escriptor, ha confegit la intensa i amena biografia musical d'un dels grups més carismàtics del panorama català. Amb 'Els Pets. Cara a cara', que publica Rosa dels Vents, el grup de Constantí celebra els divuit anys. I aquest n'és un tast.

U: amb Els Pets són amics pràcticament de sempre. Dos: Pep Blay és periodista musical. I tres: té una vocació clara que explica gairebé a tall de declaració de principis: "Jo volia ser escriptor."

La conjunció de factors ha possibilitat aquest *Cara a cara*, un llibre compost a moltes veus que va dibuixant, de manera precisa i polifònica (no podia ser de cap altra manera, i més tenint en compte que es tracta d'un grup amb un dels *hinterlands* més extensos que ens puguem imaginar), la trajectòria vital, els impulsos i l'evolució del grup abanderat de l'anomenat "rock agrícola". Per conèixer els perquès i els coms d'aquesta banda polièdrica, d'Els Pets, les Lluferes i els Vents de Baiona (que, com tothom sap, "entren pel cul i surten per la xona"), no hi ha res millor que submergir-se en el seu humor irreverent, en la història i els projectes, en els somnis, les idees i les facècies que ells mateixos (i amics, fans, nòvies, músics, crítics, família i resta) expliquen en primeríssima persona. Pep Blay s'ha dedicat a seleccionar les persones i a estirar-los la llengua, a ordenar la memòria i presentar-nos-la amena: "Volia un llibre per llegir, de ritme ràpid i àgil, i això he fet. Qui vulgui entendre per què Els Pets són com són, aquí els té."

Ara oferim alguns retalls d'aquesta biografia, a tall de *collage*. Per anar obrint la gana.

LLUÍS GAVALDÀ [cantant]: Jo no sóc fill únic però sí únic fill, molt emmarat, i a ma mare no se li va acudir altra cosa que ensenyar-me a llegir als dos anys. Llavors al poble em miraven com un nen repel·lent i espavilat. La mare em portava al supermercat i jo llegia els noms dels detergents: Persil, Omo...

—Guaita el nen, que sap llegir, ja? —deia la caixera.

JOAN REIG [bateria]: La meva afició a la bateria ve de família. El pare compaginava la feina de pagès amb la de cafeter del Casino de Constantí i tocava amb l'Orquestra Creación. Quan anàvem al tros, a l'oliva o a plegar avellanes, jo sempre agafava un parell de branquetes i em posava a picar qualsevol tronc, pedra o tractor que tingués al davant:

—Mira el nen, ja fa com son pare.

FALIN CÁCERES [baix]: Els meus pares són de Granada però quan van arribar a Catalunya es van integrar perfectament. Jo ja vaig néixer a Constantí, feia els Pastorets, era escolanet i anava a la paròquia. Una vegada un paio em va dir:

—Xarnego!

Mai m'he barallat amb ningú. Però li vaig fotre una patada als collons que encara s'arrossega per terra.

Un grup de música.

LL. GAVALDÀ: La música em va salvar de ser una rata d'estudi i em va fer sortir de casa perquè —collons!— els discos eren cars i no els podia comprar. Així que em vaig espavilar pel poble a veure qui en tenia.

ANNABEL GAVALDÀ [Llufa]: El Lluís era el meu ídol. Em portava sis anys de diferència i a mi m'agradava el mateix que a ell. Que li agradaven els macarons? Doncs a mi també. Que li agradava la música? Doncs a mi també. I és clar: només havia de baixar quatre escales de casa per trobar-me'l assajant amb els col·legues. Em tenien de mascota.

Bon rotulo.

LL. GAVALDÀ: Des d'un principi es va veure que hi havia una persona impuntual de mena: el Falin.

J. REIG: Allí l'únic puntual era jo. El Lluís no podia arribar tard perquè assajàvem a casa seva, però quan trucàvem a la porta, mai no estava a punt. Sempre baixava amb el batí blau, el pijama i unes plantofes modernes i ridícules...

LL. GAVALDÀ: El Joan estava ple de manies. Per exemple, les sabatetes especials per tocar la bateria. I quina bateria!

J. REIG: Al Lluís li dèiem "l'asfixiat", perquè no parava de patir als assajos, a les proves de so, als concerts... Era un paio molt fràgil, malaltís.

F. CÁCERES: El Lluís era un garrepa. Recordo que quan anàvem de copes no demanava res, anava gorrejant un tragueta d'aquí i un tragueta d'allà.

LL. GAVALDÀ: El Falin és un desenreixador de tensió.

Lluny de casa.

LL. GAVALDÀ: El desarrelament dels nord-americans em va fer conscient del meu arrelament i em va fer pensar sobre això que a molta gent li agrada dir: "Jo sóc ciutadà del món." Jo també sóc ciutadà del món. Però com més he viatjat, més clar he tingut que la manera més honesta de ser ciutadà del món és reflexionant les meves arrels, no rebutjant-les, sense deixar de banda el bagatge que m'han deixat els meus pares i els meus avis: la cultura catalana. Una cultura que no és ni pitjor ni millor que una altra, però és la meua, la pròpia. Una cultura que viu en una situació anormal, de precarietat, però que l'haig de portar amb

orgull. D'aquesta manera sóc ciutadà del món amb tots els ets i els uts.

J. REIG: El primer que vaig fer va ser penjar l'estelada al balcó. Que és notés que Els Pets havíem arribat a la Ligúria. És un costum que tinc des de petit, a la maleta sempre hi poso una estelada. Com que som una nació sense estat, sempre hem d'anar explicant pel món que som catalans.

Crítics...

LL. GAVALDÀ: Teníem clar que la millor manera de fer-nos conèixer era fent soroll. I que la millor manera de fer soroll era provocant, i que en aquest país fàcilment es provoca perquè és un país carrincló, conservador, on sobra el seny i manca la rauxa. I el que ens mancava en qualitat musical ens sobrava en ganes de tocar els collons i de provocar. I això, unit al rebot de veure't censurat, vetat i, sobretot, ridiculitzat i una mica menyspreat pels mitjans de comunicació, va crear encara més aquestes ganes de polemitzar.

J. REIG: De vegades penso que als crítics no els va agradar que haguéssim triomfat sense el seu apadrinament. Ells no es movien de Barcelona, estaven acostumats que tot es coïa a la capital catalana, i resulta que el rock català s'anava coent a poc a poc i paral·lelament a diferents comarques. És clar, ells no se'n van sentir protagonistes, i van anar a carregar a sac, dient que allò no tenia importància.

LLUÍS GENDRAU [director d'Ender-rock]: Es com la llei de la gravetat, les coses cauen pel seu propi pes i no pots seguir negant-ho. A la crítica, li cau la poma al cap –com al científic– i s'adona que ja és inqüestionable l'èxit d'Els Pets amb *Bon Dia* i, posteriorment, amb *Sol*. Se'ls prenen seriosament i –com passa en aquests casos– es crea un fenomen de reconeixement del grup en cadena. Si ho diu aquest, deu ser que són bons.

...Èxit i fans.

LL. GAVALDÀ: L'èxit mai no fa que siguis una persona millor del que eres.

F. CÁCERES: Hi ha gent que pensa que el Lluís va d'estrella perquè no els saluda, però no és cert. El Lluís és molt despistat. Moltíssim.

LL. GAVALDÀ: També té collons que la presidenta del Club de Fans sigui la nòvia del cantant! És clar que el fenomen de fans d'Els Pets no tenia l'element sexual que tenien altres grups de rock. Crec que també té molt a veure amb el nostre físic, que no és espectacular. A mi, el que vol la gent, és donar-me de sopar i no pas sexe. Em veuen tan desnodrit que em volen cuidar en lloc de fotre'm mà.

LLUÍS D'ANDORRA [màner i assistent]: A Alcarràs la gent es va engrescar tant que van començar a arrencar l'escenari peça a peça mentre el grup anava reculant fins que van haver de sortir per potes i amagar-se al camerino.

LL. GAVALDÀ: Al Mercat de Música Viva de Vic –26 de setembre del 1997–, en què vam batre el rècord d'assistència a la plaça Major, amb més de quinze mil persones, vaig demanar a la penya que es tragués la samarreta quan cantava “Jo vull ser rei”, i se la va treure. Va ser impressionant, les nenes es quedaven amb sostenidors i no els importava una merda. I això que es retransmetia en directe!

LAIA BRUGUERA [periodista i seguidora]: El càmera devia gaudir molt, però jo no em trauré mai la samarreta, perquè per molt Pets que siguin i per molta conya que portin, no veig per què he de demostrar el meu antimonarquisme quedant-me en roba interior. No cola. Potser el dia que hi hagi igualtat de sexes i ells es treguin els pantalons...

Marc Grau.

F. CÀCERES: Vam quedar al Mirall, un garito del barri antic. Aquell home gran, amb aquella xupa negra, el cabell llarg, que no parava de fumar, em va impressionar. El Marc parlava d'una manera que es veia clar que podia ajudar-nos moltíssim a millorar i professionalitzar Els Pets. Però quan ens paràvem a pensar amb qui estàvem, flipàvem.

J. REIG: En acabar el sopar, el vam portar cap a Constantí i, de camí, el meu cotxe, un Fiat Panda Sisley de color blau que feia molt poc que m'havia comprat, es va quedar sense gasolina. Jo estava mort de vergonya, el Lluís em

fotia la bronca i el Marc que devia pensar “on collons m'he fotut?”.

EVA CEBRIÁN [vídua de Marc Grau]: El Marc deia que li agradaven Els Pets perquè eren graciosos, irreverents, naturals, bona gent i sentimentals. Se sorprenia de la cultura musical britànica que tenia el Lluís i li encantaven les expressions de pagès del Joan. El feien riure.

LL. GAVALDÀ: Ens en van fer moltes, de bromes. Quan havíem de gravar el final de “Tarragona m'esborrona”, que s'acabava amb un fos –reduint el volum–, ens van dir que el botó per fer-ho no funcionava, i que havíem d'anar tocant cada vegada més fluix perquè quedés un final natural. I a les Llufes els deien que s'havien d'ajupir al final de la cançó perquè la veu quedés millor.

LLUÍS HIDALGO [periodista i crític musical]: El Marc Grau es va adonar abans que ningú del que molts altres vam veure *a posteriori*: que en Els Pets, a més d'uns tios ocurrents i amb sentit de l'humor, hi havia una banda que volia ser banda, i que tenia els recursos per ser banda. Només faltava algú que els guiés. El Marc ho va veure clar i Els Pets li van donar la raó.

D'un escrit de Lluís Gavalda: “Ja ho veus, Marc, tiet, amic, germà, et volia felicitar pel teu sant i m'has deixat amb un pam de nas, això no es fa, home, ara a veure què faig quan em giri a la dreta damunt l'escenari i no et vegi allí, amb aquella rialla plena de dents, sempre impecable, tan presumit, amb aquella plan-

ta que les tornava boges, no hi ha dret, qui m'entendrà quan vulgui que el disc soni de deu grups diferents alhora, qui m'enganyarà i em dirà que he cantat com mai, amb qui compartirà la gomina el Falin als vestidors, amb qui parlarà el Joan quan tingui mal d'amors, eh?”

Als divuit anys.

A. GAVALDÀ: Crec que el secret d'Els Pets és pensar que l'any en què estàs pot ser l'últim. I es tracta de gaudir al màxim. Jo, quan arribo als camerinos i sento els típics comentaris que la guitarra m'ha fallat, que aquella cançó no sé què... sempre dic al meu germà: “No sabem el que tenim.”

F. CÀCERES: A mi Els Pets em donen vida. [...] A sobre que ens ho passem de puta mare, hem fet un salt i podem dir que som dins la història del nostre país.

J. REIG: De petit els meus llibres de textos estaven plens de conjunts, als quals posava noms, de portades de discos, dibuixava i jo era el cantant o el bateria. Jo volia ser Lluís Llach o Beatle. I no sóc ni Llach ni un Beatle, però em guanyo la vida tocant la bateria d'Els Pets. En definitiva, era el que volia.

LL. GAVALDÀ: Del que estic més orgullós del grup és d'haver fet una mica més feliç una persona durant els tres minuts que va durar la cançó que estava cantant. Més important que això no hi ha res. Què es pot demanar més? És insuperable.

Núria Cadenas